

Ἴλζε Ἀιχινγκερ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ*

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΗΞΕΡΕ ἂν ἦταν ἡ ὠραιότερη ἀπὸ τὴν γενέτειρά της. Ἐκεῖ τὴ γνώριζαν ἤδη ἀπὸ πολὺ παλιὰ γιὰ ν' ἀποτολμήσουν κάποια κρίση. Ὅμως ἦταν ὅπως-δήποτε ἡ ὠραιότερη τῆς χώρας της· ἦταν ἡ Μὶς Φιλλανδία ἢ Μὶς Ἀγγλία – ἢ ὅπως τέλος πάντων ὀνομαζόταν ἡ χώρα της – καὶ οὐδεὶς ἀμφέβαλε περὶ αὐτοῦ. Στὴν ἔνσταση ὅτι δὲν εἶχαν παρουσιαστεῖ ὅλες οἱ καλλονές στὰ καλλιστεῖα, μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀντιτείνει ὅτι ὅλες οἱ ὠραῖες δὲν ἦταν ἀρκετὰ ὠραῖες. Ὅποιος φοβᾶται τὴν τελικὴ κρίση, τὴ φοβᾶται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δικαίως, καὶ ἄλλωστε ὅλες εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος στὸ διαγωνισμό.

Στὰ καλλιστεῖα γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῆς ὠραιότερης τῆς ἡπείρου δὲν ἴσχυε τὸ δικαίωμα αὐτό, ἀφοῦ σὲ αὐτὰ πῆραν μέρος μόνο οἱ ὠραιότερες τῆς κάθε χώρας. Μόνο μία ἔλειπε ποὺ εἶχε πέσει μὲ τὸ ἀεροπλάνο κατὰ τὴν πτήση της πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἴσως καὶ νὰ εἶχε ἡ νεκρὴ ἐκείνη ἀνακηρυχθεῖ ἡ ὠραιότερη, ὅμως οἱ νεκρὲς εἶχαν ἀποκλειστεῖ καθὼς, λίγο μετὰ τὸ θάνατό τους, ἦταν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὠραιότερες ἀπὸ τὶς ζωντανές καὶ θὰ μπορούσαν νὰ εἶχαν γίνεи τὴ στιγμή ἐκείνη ἐπικίνδυνες γι' αὐτές. Ἀπὸ τὶς ζωντανές ὡστόσο καμία δὲν ἦταν ὠραιότερη ἀπ' αὐτήν· γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἀνακηρύχθηκε ἡ ὠραιότερη τῆς ἡπείρου της, καὶ τώρα ἦταν ἡ Μὶς Εὐρώπη ἢ ἡ Μὶς Ἀμερικὴ καὶ ἡ διοργάνωση καλλιστείων μεταξὺ τῶν ἡπείρων ἦταν τὸ φυσικὸ ἐπακόλουθο.

Μὲ εἰδικὸ συρμὸ καὶ μὲ ἀτμόπλοιο ποὺ τὸ συνόδευαν τιμητικὰ τρεῖς ἀκταιωροί, τὴ μετέφεραν στὸν τόπο τῶν τελικῶν καλλιστείων. Σὲ αὐτὰ δὲν εἶχαν πιά τὸ δικαίωμα νὰ διαγωνιστοῦν οὔτε καὶ οἱ ὠραιότερες ἀπὸ κάθε χώρα· ἔπρεπε ὅπως κι ὅλες οἱ ἄλλες καλλονές ν' ἀποσυρθοῦν. Οἱ τιμητικοὶ κανονισμοὶ καὶ οἱ ἐπευφημίες τοῦ πλήθους στὴν ἀποβάθρα μεταδόθηκαν ἀπ' ὅλους τοὺς ραδιοφωνικοὺς σταθμούς.

Ἐορταστικὴ σιγὴ ἀπλώθηκε ὅταν ἀνακηρύχθηκε ὡς ἡ ὠραιότερη τῆς γῆς. Ἐπειτα εἶπε ἡ συγκινημένη φωνὴ τοῦ ἐκφωνητῆ: «Σᾶς παρουσιάζουμε τὴ Μὶς Γῆ!» Καὶ τότε κάποιοι κοντὰ στὸ μικρόφωνο γέλασε. Τὴν ἴδια στιγμή ξαναμίλησε ὁ πρῶτος ἐκφωνητῆς καὶ εἶπε: Εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ διακόψουμε τὴν ἐκπομπή μας γιὰ τεχνικοὺς λόγους».

Οἱ ἀκροατὲς ὅλων τῶν χωρῶν ἀντιλήφθηκαν τὸν πραγματικὸ λόγο. Ἡ ὠραιότερη τῆς γῆς δὲν ἤθελε νὰ ὀνομάζεται Μὶς Γῆ. Ἐξήγησε πὼς δὲν εἶχε καταβάλει τόσους καὶ τόσους κόπους μόνο γιὰ ἓναν τόσο γελοῖο τίτλο. Γιατὶ ὁ τίτλος τῆς Μὶς Γῆ ἤχουσε ἀπαξιωτικὰ στ' ἀφτιά της· ἡ λέξη γῆ τῆς θύμιζε τὸ περιβόλι γύρω ἀπὸ τὸ πατρικὸ της σπίτι, ἀγριόχορτα καὶ βροχαλίδες καθὼς καὶ τὰ στρογγυλά, κόκκινα μάγουλα ποὺ εἶχε ὅταν ἦταν παιδί, ἂν δὲν τῆς θύμιζε καὶ τὰ χῶματα τῶν νεκροταφείων. Ἐκεῖνο κιόλας τὸ βράδυ ἔκανε μία ραδιοφωνικὴ δῆλωση χωρὶς περαιτέρω αἰτιολόγηση. Τῆς φαινόταν ὅτι θὰ ἔπρεπε, τὸ δίχως ἄλλο, νὰ εἶναι σὲ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς γῆς σαφὲς πὼς ὁ τίτλος τῆς Μὶς Γῆ δὲν εἶναι κολακευτικὸς. Καὶ ὄντως στοὺς περισσότερους τοῦτο ἦταν αὐτονόητα σαφές. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἡ ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ συμφώνησε νὰ τῆς ἀπονεμηθεῖ ὁ τίτλος τῆς Μὶς Σύμπαν.

Ἐνας μονάχα κριτῆς πρόβαλε ἐντούτοις τὴν ἔνσταση ὅτι στὸ σύμπαν πρέπει νὰ συγκαταλέγουμε ἐπίσης τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη καὶ τ' ἄστρα, κι ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ γνωρίζει μετὰ βεβαιότητος ἂν δὲν κατοικεῖται κάποιο ἀπὸ τ' ἄστέρια· ὅτι δὲν μπορούμε ν' ἀνακηρύξουμε ἓνα ἀνθρώπινο ὄν Μὶς Σύμπαν, ἐφόσον αὐτὸ δὲν ἔχει ἀναμετρηθεῖ μὲ τ' ἀνθρώπινα ὄντα τῶν ἄστρον.

Ἡ προσπάθεια νὰ χαρακτηριστεῖ ἡ ἔνσταση αὐτὴ ἀνόητη ἀπέτυχε. Στὴν ἀρχὴ προκάλεσε γενικὴ θυμηδία, ἀργότερα ἀγανάκτηση καὶ τελικὰ ἐπέφερε μεγάλη σύγχυση στὴν

κριτική έπιτροπή. Στό κάτω κάτω δέν ήταν δυνατόν νά έξερευνηθεί ό γαλαξίας. Κατ' ούσίαν έπρόκειτο άπλώς για κίνηση καλής θέλησης, όλοι συμφωνούσαν έπ' αὐτοῦ – μιá κίνηση πρὸς τό ἴδιο τό σύμπαν – και ἡ κίνηση αὐτή βρέθηκε.

Οί έλλανοδίκες άποφάσισαν, για τοὺς τύπους, νά εκτοξεύσουν τὴν ωραιότερη τῆς γῆς στὴ σελήνη ὅπου θά έπρεπε νά παραμείνει μιá νύχτα. Έφόσον πέρασε ἡ νύχτα αὐτὴ χωρὶς νά έμφανιστεῖ κανεὶς, θά εἶχαν τηρηθεῖ οἱ τύποι και θά ὀνομαζόταν Μις Σύμπαν.

Όταν σκοτεινίασε, ἡ άστυνομία χρειάστηκε νά σχηματίσει ανθρώπινο κλοιὸ γύρω άπὸ τό αὐτοκίνητο τῆς καλλονῆς για τὴν ασφάλειά της. Στὴ μεγάλη πλατεία, με μέτριο άνεμο, κάτω άπὸ ἕνα ρόδινο βραδινὸ οὐρανὸ ὅπου ἤδη έφεγγε τό φεγγάρι, τὴν έπιασε κάτι σάν φόβος, αλλά δέν ὑπαναχώρησε.

Τὰ χρόνια εκείνα, οἱ πτήσεις πρὸς τὴ σελήνη βρίσκονταν άκόμη σὲ πρῶμο στάδιο. Οἱ τεχνικοὶ και οἱ εργάτες, ποὺ εἶχαν προηγουμένως σταλεῖ εκεί προκειμένου νά κατασκευάσουν τὰ πρῶτα σεληνοδρόμια, παρακολούθησαν με ενδιαφέρον τὴν προσελήνωση τοῦ πυραύλου, ποὺ ανατράπηκε για νά μετριάσει τὴν πτώση του, έπανῆλθε στὴν ὀρθὴ θέση και κινήτοποιήθηκε. Κάποιοι σήκωσαν τὴν ωραιότερη τῆς γῆς στὰ χέρια και τὴν άπίθωσαν στὸ ἔδαφος τῆς σελήνης, και οἱ έλλανοδίκες πήδηξαν ἔξω μετὰ άπ' αὐτήν. Τεντώθηκαν, εἶπαν φωναχτὰ διάφορα χαρούμενα πράγματα, ρώτησαν πρὸς τὰ ποὺ βρισκόταν ἡ γῆ και τελικὰ σώπασαν. Σάν μεγάλα, άγνωστα πουλιὰ στηρίχτηκαν σ' ἕνα ἰκρίωμα άπὸ έλαφριά ξυλεία και παραξευέτηκαν ποὺ άκουγόταν ἕνα τραγούδι στοὺς άρμούς του.

Ἡ παραμονὴ τῆς στὴ σελήνη ἔκανε τὴν ωραιότερη τῆς γῆς νά νιώσει μεγάλη μοναξιά. Ἡδὴ στὴ γῆ ὑπέφερε άπὸ παροξυσμοὺς θλίψης τὴν περίοδο τῆς γέμισης τῆς σελήνης, ὡστόσο εκεί κάτω τό φεγγαρόφωτο ἔκανε τὰ πάντα, άπὸ νύχτα σὲ νύχτα, καλύτερα. Συλλογιζόταν πὼς τό μοναδικὸ στοιχείο ποὺ καθιστοῦσε ἔδῳ τὴ μοναξιά άβάστακτη ἦταν ὅτι δέν ὑπῆρχε καμιὰ ἔλπίδα ν' άντικρίσεις τὴ σελήνη άπὸ τὴ σελήνη. Και ἡ πανστρατιὰ τῶν άστρων δέν τῆς άμβλυνε διόλου τὴ μοναξιά.

Για νά περάσει τὴν ὥρα της, άφῆθηκε νά τὴν ξεναγήσουν για λίγο στοὺς δρόμους άνάμεσα άπὸ τοὺς βράχους, ὅμως τό τοπίο ἦταν μονότονο. Οἱ έλλανοδίκες, ποὺ ἦταν οἱ συνοδοὶ της, τὴν εκνεύριζαν, αλλά δέν τό ἔδειχνε. Περιπατοῦσαν στὴν άκρη τῶν κρατήρων και άγανακτοῦσαν ποὺ δέν ὑπῆρχε κανένα προστατευτικὸ κιγκλίδωμα εκεί. Ἡ ἔκαναν λόγο για διάφορα σχέδια ποὺ εἶχαν για τὴν έπομένη, για γιορτὲς έπανασυνάντησης ποὺ θά διοργάνωναν στὴ γῆ, ὅμως ἔδῳ πέρα τὰ λόγια τους ἠχοῦσαν στ' άφτιά τῆς καλλονῆς άπλώς σάν τραύλισμα πολὺ γηραλέων κυρίων, σάν άναμνήσεις ποὺ παρ' ὄλες τὶς προσπάθειές τους παρέμεναν ακαθόριστες, σάν τὴ μανία τους νά διεκπεραιώσουν καλά τὶς δουλειές τους. Έδῳ πάνω τὰ λόγια τους περιίττευαν. Γιατί, αν ἡ σελήνη εἶναι πράγματι ακατοίκητη – και κανεὶς δέν τολμᾷ νά αναμένει τίποτ' άλλο –, τότε τί γύρευαν νά πάρουν ἔδῳ πέρα μιάν άπόφαση; σκεφτόταν ἡ κοπέλα. Ποιὰ εἶναι ἡ ωραιότερη; Έγὼ ἢ ἔγῳ; Κι αν εἶμαι ἔγῳ ἢ ωραιότερη, θά μπορούσα τότε και νά μὴν εἶμαι ἔγῳ ἢ ωραιότερη. Ξαφνικὰ ὁ φόβος της μεταβλήθηκε σὲ βαθύτατη έπιθυμία νά εἶναι ἡ σελήνη κατοικημένη.

Όσο περισσότερο ὅμως σώπαινε, τόσο μεγαλύτερο ζῆλο νά τὴ διασκεδάσουν ἔδειχναν οἱ έλλανοδίκες. Μονάχα ὁ κριτὴς ποὺ εἶχε κάνει τὴν πρόταση νά τὴν εκτοξεύσουν στὴ σελήνη προχωροῦσε μπροστὰ της και ἦταν ἑξίσου λιγομίλητος μ' εκείνη. Τὴν εκνεύριζε περισσότερο άπὸ ὅλους τοὺς άλλους· και άπὸ καιρὸ ὑποπτευόταν γι' αὐτὸν πὼς τὴν εἶχε άπλώς ἔμπαίξει. Αὐτὸς ἦταν άλλωστε ὁ πρῶτος ποὺ παρατήρησε τό ἑξῆς άπίστευτο:

Όταν ξαναπλησίασαν στὸν τόπο τῆς προσελήνωσης, λίγο μετὰ ποὺ ὅλα τὰ ρολόγια ἔδειξαν ἑννέα ἢ ὥρα γῆς, μιá ὥρα ποὺ στὴ γῆ οἱ άνθρωποι βγαίνουν για τὴ βραδινὴ τους ἔξοδο, πρόβαλε πίσω άπὸ ἕνα ὀγκῶδη βράχο, σὲ κάποια μικρὴ άπόσταση, μιá άμυδρὴ σκιά, ποὺ τὴν εἶδαν νά προχωράει διστακτικὰ και ἔπειτα νά στέκεται ἔμφανεστατα ἑντελῶς ακίνητη.

Οἱ κύριοι τῆς κριτικῆς έπιτροπῆς ἤλπισαν, για μερικὰ μόνο λεπτά, πὼς ἴσως νά ἦταν ἡ σκιά ἑνὸς σεληνογρύλου, ἑνὸς βατράχου ἢ ἑνὸς άπὸ τοὺς εργάτες στὴ σελήνη, ὅμως ἦταν ὀλοφάνερα ἢ σκιά μιᾶς κοπέλας με μακρὸ φόρεμα και ξέπλεκα μαλλιά.

Ἡ Όφηλία ξεπρόβαλε πίσω άπὸ τό βράχο. Φοροῦσε άσπρη πουκαμίσα σάν και αὐτὴ ποὺ φοροῦν τὰ παιδιὰ πάνω άπὸ τό σφριγηλὸ τους σῶμα στὶς χριστουγεννιάτικες παραστάσεις, και οἱ έλλανοδίκες δέν μπόρεσαν, λόγω τῆς άπόστασης, νά δοῦν καθαρὰ αν τό

περιγραμμά της τὸ τόνιζε τὸ δυνατὸ φεγγαρόφωτο ἢ τὸ ποταμίσιο νερὸ ποὺ ἔσταζε ἀπὸ πάνω της. Ἔβαζε προσεκτικὰ τὸ ἓνα της πόδι μπρὸς ἀπὸ τ' ἄλλο, σὰν νὰ πατοῦσε στὸ νερὸ ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα, καὶ σὲ κάθε της βῆμα ἔσταζαν σταγόνες ἀπὸ πάνω της. Βρῦα καὶ γυαλιστερὰ νούφαρα τὴν τύλιγαν καὶ σέρνονταν πίσω της - φορτικὴ νιότη, πένθος. Σὰν ψηλὰ δέντρα ποὺ ἔχουν πάνω τους ἰξό, φωλιές δίχως πουλιά. Κι ὅμως δὲν πᾶνε μήπως οἱ χωρικοί, μία τουλάχιστον φορὰ τὸ χρόνο, νὰ τὸν συλλέξουν ἀπὸ τὰ δέντρα ὥστε, κάτω ἀπὸ λάμπες καὶ πλαίσια θυρῶν, ἢ νεολαία νὰ τὸ γλεντάει τὴ μέρα ποὺ ἀλλάζει ἢ χροιά;

Ἡ Ὀφηλία ἀνέβαινε τὸν μακρὸ δρόμο μὲ τὸ κεφάλι ἐλαφρὰ γεμμένο κι ἔκανε, χωρὶς νὰ σηκώσει τὸ βλέμμα της, μικροὺς κύκλους γύρω ἀπὸ τοὺς πυραύλους, χαϊδεύοντάς τους καθὼς περνοῦσε πλάι τους, σὰν νὰ ἦταν ἄρνια. Θὰ προσπερνοῦσε ἔτσι καὶ τοὺς ἔλληνο-δίκες καὶ τοὺς ἐργάτες, ἀλλὰ ἐκεῖνοι τὴν περιστοίχισαν, τῆς πρόσφεραν τσάι ἀπὸ τὴ γῆ, ποὺ ἦταν ζεστὸ ἀκόμη, καὶ ἤθελαν νὰ χορέψουν μαζί της μὲ μουσικὴ ποὺ ἐξέπεμπαν οἱ γῆινοι σταθμοί. Τὴ ρώτησαν ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν καὶ ποῦ εἶχε περάσει τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ πῶς ἦταν δυνατὸν μιὰ κοπέλα σὰν κι αὐτὴ νὰ ζεῖ ἐγκαταλειμμένη ἐκεῖ - καὶ ἄλλες τέτοιες ἄσκοπες ἐρωτήσεις. Κι ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ρίξει τὴν ιδέα νὰ ἐκτοξεύσουν τὴν ὠραιότερη τῆς γῆς στὴ σελήνη εἶπε ὅτι τὸ ἤξερε ἐξαρχῆς πῶς τέτοια θὰ ἦταν ἢ ἐξέλιξη τῶν πραγμάτων.

Ἡ ὠραιότερη τῆς γῆς, κυριευμένη ἀπὸ ἀγωνία, φώναξε πῶς δὲν μποροῦσαν κὰν ν' ἀνακηρύξουν τὴν Ὀφηλία ὠραιότερη τοῦ σύμπαντος χωρὶς κανονικὰ καλλιστεῖα. Ἔτσι ὅμως προδόθηκε. Ἄμα στάθηκε πλάι της, ὅλοι εἶδαν πόσο ὠραιότερη ἦταν ἢ Ὀφηλία. Δὲν θὰ εἶχε κανένα νόημα νὰ ξαναμετρήσουν τίς ἀναλογίες της, ἀφοῦ αὐτὲς ἐμφανίζονταν, ἀνὰ πᾶσα στιγμή, ὡς αὐτὸ τοῦτο τὸ πρότυπο μὲ τὸ ὁποῖο ἢ ὠραιότερη τῆς γῆς θὰ μπορούσε, μετὰ κόπου καὶ μόνο, νὰ ἀναμετρηθεῖ - ἀρκεῖ καὶ μόνο νὰ ἔβλεπε κανεὶς τὰ πόδια της κάτω ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς πουκαμίσσας της.

Ἡ Ὀφηλία ἦταν ἢ μόνη ποὺ δὲν ξεκόλλησε τὸ βλέμμα της ἀπὸ τὴν ὠραιότερη τῆς γῆς. Κι ὅταν ὁ πρῶτος κριτὴς ὑποκλήθηκε μπροστὰ της καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ ἀποποιηθεῖ τὸ πολὺ δηλωτικὸ ὄνομά της - ἀπὸ ἀπόψε καὶ στὸ ἐξῆς θὰ ὀνομαζόταν Μις Σύμπαν -, ἐκεῖνη ἀποκρίθηκε φοβισμένη ὅτι δὲν γινόταν νὰ ἀποποιηθεῖ τὸ ὄνομά της ἐφόσον δὲν τὸ ἔπαιρνε κάποια ἄλλη μαζί μὲ τὴ βρεγμένη πουκαμίσα της καὶ τὰ νούφαρα ποὺ εἶχαν μπλεχτεῖ σ' αὐτὴν καὶ δὲν παρέμενε ἀντὶ γι' αὐτὴν στὴν ἐξορία.

Μήπως τοῦτο σήμαινε - φώναξε ἢ ὠραιότερη τῆς γῆς θυμωμένη, ἐνῶ ἐτοιμαζόταν ἤδη γιὰ τὴν ἐπιβίβασή της - ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ζήσει μόνη της ὡς ἠττημένη στὴ σελήνη, μὲ μιὰ βρεγμένη πουκαμίσα καὶ μὲ ὑδρόβια φυτὰ νὰ μπλέκονται, σὲ κάθε της βῆμα, στὰ πόδια της;

Ὅχι - εἶπε ἢ Ὀφηλία καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια -, τοῦτο θὰ σήμαινε ἀπλῶς καὶ μόνο - καὶ τότε χαμογέλασαν καὶ οἱ δύο τους μὲ τοὺς ἀνυποφίαστους κριτὲς ποὺ δὲν ἤξεραν - πῶς ὁ τίτλος τῆς Μις Σύμπαν ἦταν παντοτινὰ συνδεδεμένος μὲ τὸ ὄνομα Ὀφηλία, μὲ τὴν ἐρημιὰ τῆς σελήνης καὶ μὲ τὸ φεγγαρόφωτο ποὺ ἔλουζε σὰν τρεχούμενο νερὸ τὸ πρόσωπό της. Ὅμως - ψιθύρισε ἢ Ὀφηλία στὸ ἀφτί τῆς ὠραιότερης τῆς γῆς - εὐχαρίστως θὰ τῆς παραχωροῦσε τὸ ὄνομά της, τὰ βρῦα καὶ τὴν πουκαμίσα της, ἂν ἤθελε νὰ εἶναι ἢ ὠραιότερη ὀλόκληρης τῆς κτίσης.

Τὴν τράβηξε ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν κριτῶν καὶ, προτοῦ ἢ ὠραιότερη τῆς γῆς νὰ βρεῖ τὸ χρόνο νὰ τὸ σκεφτεῖ, οἱ κληματαῖδες τυλίχτηκαν γύρω ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὸ λαιμὸ της, καὶ ἤδη μύριζε γλυκὰ φύκια ἔκανε μερικὰ βήματα πάνω στὰ χαλίγια κι ἄκουσε τὸ σύρσιμο τῶν βρῦων πίσω της. Προχώρησε πρὸς τὸ ψυχικὸ, ἀνοιχτὸ τοπίο ποὺ τῆς ὑποσχόταν ἡρεμία καὶ τότε ἄκουσε πίσω της τὴν Ὀφηλία νὰ φωνάζει : «Τὴν πουκαμίσα, ξέχασες τὴν πουκαμίσα!» Στράφηκε κι ἄγγιξε τὴ δροσιὰ καὶ τὴ ἀπαλὴ ὑγρασία της, ἀλλὰ τότε εἶδε ἀπὸ πάνω της τὸ πρόσωπο τοῦ ἑλληνοδίκη, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐξαρτιόντουσαν τὰ πάντα. Τῆς εἶπε: «Εἶσαι ὠραία!» Καὶ τὴν κοίταξε.

Παραξενεύτηκε ποὺ παρέμεινε τόσο ἀτάραχη. Ἡ κρίση τοῦ ἑλληνοδίκη, ποὺ δὲν ἤξερε γιὰ ποῖο πράγμα ἔκρινε, δὲν τὴν τάραζε πιά. Πέταξε τὰ βρῦα ἀπὸ πάνω της, παρακάλεσε τὴν Ὀφηλία νὰ κρατήσει τὴν πουκαμίσα καὶ τίταξε ἀπὸ τὰ ροῦχα της τὸ ποταμίσιο νερὸ

πού την είχε πιτσιλίσει.

Ήταν άποφασισμένη ν' άφαιρεθεί νά την έκτοξεύσουν πίσω στη γη. Ήθελε την ίδια εκείνη νύχτα ν' αναγγείλει από τὸ ραδιόφωνο ὅτι ὑπ' αὐτὲς τὶς συνθήκες παραιτοῦνταν ἀπὸ τὸν τίτλο τῆς Μὶς Σύμπαν.

Ἡ Ὀφηλία τὴ συνόδεψε ὥστόσο μέχρι τὸν πύραυλο. Κι ὅταν, τὴν ὥρα τῆς ἐπιβίβασης, ἡ ὠραιότερη τῆς γῆς εἶδε τὸ θλιμμένο πρόσωπο τῆς Ὀφηλίας, πήδηξε ἄλλη μίᾳ φορὰ ἔξω ἀπὸ τὸν πύραυλο, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τῆς ἔβγαλε ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς ἓνα μακρὸ βρῦο πὸ εἶχε σκαλώσει πάνω τῆς. Ἔτσι, πρὶν κλείσει τὴ θύρα τοῦ πυραύλου καὶ θέσει σὲ λειτουργία τὸ μηχανισμό τῆς ἐκτόξευσης, τῆς σήκωσε ἓνα ἐλάχιστο βάρος ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς ἐγκατάλειψῆς τῆς.

Στὸ ἀεροδρόμιο, ἄγνωστες μορφὲς τὴν περιέβαλαν, φλὰς ἄστραψαν, καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἀναζήτησε τὴ σελήνη ὅμως κανεὶς δὲν τὴν εἶχε ζωγραφίσει στὴν ὄροφὴ τοῦ θαλάμου τοῦ νοσοκομείου.

«Γιατί τὸ κάνατε αὐτό;» ρώτησε ἡ γυναίκα τοῦ διπλανοῦ κρεβατιοῦ, σκύβοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς. «Χρειάστηκαν πολλὴν ὥρα γιὰ νὰ βγάλουν τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πνευμόνια σας». Κι ὅταν ἐκείνη καμώθηκε πῶς κοιμόταν, ἄκουσε μιὰν ἄλλη φωνὴ νὰ λέει: «Ἡσυχία! Καὶ πάρτε τῆς ἐκεῖνο τὸ πράγμα ἀπ' τὸ χέρι τῆς γιὰ νὰ μὴ θυμηθεῖ ἀμέσως». Ὅμως ἐκείνη κρατοῦσε τὸ βρῦο τόσο σφιχτὰ πού, ἀπὸ φόβο μὴν τὴν ξυπνήσουν, δὲν τὸ ἄγγιξαν.

Ὅταν ἄνοιξε καὶ πάλι τὰ μάτια τῆς, τὰ παραθυρόφυλλα ἦταν ἤδη ἀνοιχτά.

«Γιατί μπήκατε στὸ νερό;» ξαναρώτησε ἡ περιέργη ἀπὸ τὸ διπλανὸ κρεβάτι. Ἡ κοπέλα σκέφτηκε τοὺς πολλοὺς κριτὲς κι ἐκεῖνον τὸν ἓναν, εἶδε ἄλλη μίᾳ φορὰ τὸ πρόσωπό του πιτσιλισμένο ἀπὸ τὸ ποταμίσιο νερὸ κι ἄπλωσε τὸ χέρι τῆς, ἀλλὰ οἱ σταγόνες ἔπεσαν κάτω. Πίσω παρέμενε πιὰ μονάχα τὸ φεγγάρι πὸ διαγραφόταν ἀπαλὰ καὶ καθαρὰ πάνω στὰ πρωινὰ σύννεφα.

«Γιατί;» ρώτησε ἡ γυναίκα γιὰ τρίτη φορὰ.

«Γιατί εἶμαι ἄσχημη. Δὲν ἤμουν ἀρκετὰ ὀμορφὴ γιὰ κάποιον!»

«᾽Ω!» εἶπε ἡ γυναίκα συμπνετικά.

Ἡ κοπέλα ξανάκλεισε τὰ μάτια τῆς. Πῶς μπορούσε νὰ τῆς ἐξηγήσει ὅτι μὲ τὰ βρῦα εἶχε ἀποκτήσει κάτι ἀπὸ τὸ αἶσθημα ἐρημιᾶς τῆς Ὀφηλίας καὶ κάτι ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ ἐκείνη πὸ δὲν ὑποτάσσεται σὲ κριτὲς;

---

* Τίτλος πρωτοτύπου: «Mondgeschichte», *Der Gefesselte* (Ὁ δεσμώτης), Fischer Verlag, Φρανκφούρτη/ Μάιν, 1952-53, σσ. 75-82.

Ἡ μετάφραση αὐτὴ πρωτοδημοσιεύτηκε στὸ περιοδικὸ ΠΑΡΟΔΟΣ 26-27, [Ἀπρ. 2009], σσ. 2990-2994. Τὸ ἴδιο διήγημα ἔχει ἐξάλλου δημοσιευτεῖ ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἱστορία τοῦ φεγγαριοῦ», στὸν τόμο Ilse Aichinger, *Ἐπίκαιρη συμβολή*, μτφρ Ἀλεξάνδρα Ρασιδάκη, ἐκδ. Ροές / Γερμανόφωνοι Συγγραφεῖς, Ἀθήνα 2009, σσ. 62-74.